

Universitätsbibliothek Paderborn

Qvæstiones Morales Selectiores De Lege Interna Et Externa

discussæ, ac Resolutæ, & in duos Libros divisæ, In quibus, propositis casibus, prima quædam principia, ad plurimas alias Qvæstiones similes resolvendas perutilia, subinde examinantur

De Lege Externa

Beati, Gabriele

Augustæ Vindellicorum, 1729

VD18 80376800

50 An priuilegium, ad sui valorem priuilegiati acceptationem requirat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39888

roboris, ac omnino nullam. Tum quia, Confraternitas illa, cum esset sub cura Regularium, Vicarij iurisdictioni non suberat, sed erat exempta, Tum quia, quamvis ipsa Confraternitas Vicarij iurisdictioni subiecta fuisset, eius tamen bona non suberant, quo ad translationem, quæ est species alienationis, sed ad hoc, Sedis Apostolicæ consensus, requirebatur. Unde eadem decisio, merito etiam per Tribunal Consistorij S. R. C. eiusdem Regni fuit sæpius confirmata.

19 Secundò: Etiam Confraternitates ad pia opera ordinatas, quamvis sine Episco-

pi auctoritate erectas, in favorabilibus, venire nomine *Loci pii*, ratione operum quæ in illis exercentur. Unde etiam ex Tridentino visitari possunt, nisi ex Fundatoris dispositione hoc sit prohibitum, *Barbosa alleg. 75. num. 21.* & gaudent immunitate à gabellis, cum hæc concedatur omnibus locis pijs; earum tamen bona alienari possunt sine solemnitatibus. *Extrau. Ambitiosa*; quia licet sint loca pia, nullum tamen vestigium habent nominis Ecclesiastici, quia Episcopi auctoritate non sunt fundatæ.

QUÆSTIO L.

An Privilegium, ad sui valorem, Privilegiati acceptationem requirat.

C A S U S.

1 **C**ÆSAR, & Pompejus, Sacerdotes Diocesis Maceratensis, Toletini debebant. Cæsar autem, cum esset legitime impeditus, Nuncium ad Episcopum misit, ut Confessiones audiendi facultatem ab eo peteret. Episcopus, audito Nuncio, facultatem concessit non solum Cæsari, sed etiam Pompeio. Dum autem has facultates concedebat, aderat Titius, qui Nuncium præcurrens, Sacerdotibus facultatem illis ab Episcopo concessam indicavit. Sacerdotes, hoc audito, quia dies erat solemnis, & magna populi multitudo illuc confluerat ad lucrandas indulgentias, & ad peccata confitenda, se statim ad confessiones audiendas exposuerunt, & antequam ad eos Nuncius reuerneretur, plures absoluerunt. Quæritur; Vtrum absolutiones illæ fuerint validæ.

SUMMARIVM.

3	<i>Privilegium prodesse videtur privilegiato à tempore concessionis.</i>	6	<i>Et prorogationi iurisdictionis.</i>
4	<i>Privilegium pendet totaliter à voluntate concedentis.</i>	7	<i>Illo gaudent Doctores, sine eius notitia.</i>
5	<i>Aequiparatur Legato.</i>	8	<i>Dispensatio, ante eius notitiam prodest.</i>
		9	<i>Qua gratia sit privilegium.</i>
		10	<i>Quibus concedi possit.</i>

- 11 Concedi potest etiam inuito.
- 12 Hoc tamen nunquam præsumitur, nisi exprimatur.
- 13 Requiritur acceptatio ex parte Priuilegiati.
- 14 Absolutiones data à Cesare, fuerunt valide.
- 15 Data fuerunt, post facultatis acceptationem.
- 16 Ius in beneficium, ante acceptationem, non acquiritur.
- 17 Donatio, à tempore acceptationis, valere incipit.
- 18 Absolutiones data à Pompeio fuerunt inualida.
- 19 Data fuerunt, ante facultatis acceptationem.
- 20 Non sufficit cognitio, sed requiritur acceptatio.
- 21 Priuilegium principaliter pendet à voluntate Concedentis, sed minus etiam principaliter ab acceptatione Priuilegiati.
- 22 Priuilegium, in quo equiparetur Legato.
- 23 Ad continuationem iurisdictionis, non requiritur noua acceptatio.
- 24 Acceptatio requiritur solum in Priuilegiato directo.
- 25 Dispensatio, sine acceptatione non est completa.
- 26 Priuilegium acceptatum, etiam sine eius notitia, valet.
- 27 Etiam dispensatio valet à tempore acceptationis.
- 28 Et licentia à Superiore concessa.
- 29 Et priuilegia etiam remuneratoria.
- 30 Ante acceptationem, nullum habent effectum,
- 31 Non requirunt acceptationem eorum, in quorum damnum cedunt.

32 Neque eorum, in quorum utilitatem cedunt indirectè.

RATIONES DVBITANDI.

CVM Priuilegium sit lex quædam priuata, aliquod speciale beneficium concedens, & à legis obligatione regulariter eximat, aliosque obliget ad eius usum Priuilegiato non impediendum; eius cognitio ad perfectam Legis notitiam pertinere videtur. Et quia de eo præcipue dubitari solet; an, vt sit validum eius notitia, & acceptatio, requiratur ex parte priuilegiati. Ideo præsens Quæstio proponitur, cuius resolutio pendet ex ea. An priuilegium acquiratur Priuilegiato, à tempore concessionis, an verò à tempore legitimæ notitiæ, & acceptationis ipsius Priuilegiati; Si enim incipit valere, à tempore concessionis, absolutiones ab utroque Sacerdote datae, fuerunt validæ, quia, cum datae fuerint post facultatem ab Episcopo concessam, datae fuerunt ab habentibus potestatem. Si verò incipit valere solum, à tempore legitimæ notitiæ & acceptationis Priuilegiarij, absolutiones datae ab utroque, vel saltem à Pompeio, fuerunt inualidæ, quia datae fuerunt ante legitimam notitiam facultatis ab Episcopo concessæ, sicque à non habentibus adhuc potestatem; Titius enim non erat Nuncius legitimus, cum ab Episcopo, ad facultatem Sacerdotibus nuntiandam, non esset destinatus.

Priuilegium autem prodesse Priuilegiato à tempore concessionis: videntur tenere Angelus v. renunciatio num. 5. in fine. Sotus in 4. disput. 29. quæst. 2. ar. 1. Lopez par. 2. de matrim. cap. 42. & de priuilegijs remuneratorijs. Azor. p. 1. lib. 5. cap. 23. quæst. 7. Menochius de arbitr. cent. 2. casu

185. n. 45. Bonac. disp. 1. de legibus quest. 3. pun. 3. n. 15. & probabile putat Suarez lib. 8. cap. 25. n. 18. Salas de legibus disp. 20. sess. 14. n. 108. Sanch. lib. 8. d. 26. num. 6.

4 Primò: Quia Privilegium, totaliter pendet à voluntate Concedentis, & hæc, iure naturæ, sufficit ad eius valorem, ac efficaciam; Ergo prodesse poterit Privilegiato à tempore concessionis, ita ut eius usus, immediatè post talem concessionem, sit validus, Si enim Pontifex, motu proprio, cum aliquo, in cognatione spiritali, dispenset ad Matrimonium contrahendum, cur non poterit is, statim post dispensationis concessionem, validè Matrimonium contrahere, quamvis concessionem ignoret? Sicut enim impedimentum hoc, solà Pontificis voluntate, introductum est, ita solà eiusdem voluntate, potest auferri.

5 Secundò: Quia Privilegium æquiparatur Legato. *Authent. de Nuntijs §. disponat. collat. 4.* Sed Legatum acquiritur Legatario, à die mortis Testatoris, etiam si nullam illius habeat notitiam, nec illud acceptauerit. *L. Cum Pater §. Surdo. ff. De leg. 2.* Ergo privilegium quoque acquiritur Privilegiato, etiam ignorant, à tempore concessionis Superioris.

6 Tertiò: Quia, *L. 2. §. 1. ff. de iudic.* Ignorans, sibi esse prorogatam iurisdictionem, illam de facto habet, Sed prorogatio iurisdictionis, est quoddam privilegium. Ergo Ignorans, sibi esse concessum privilegium, illud de facto habet, eoque validè uti potest, Esto, non semper licitè propter periculū, cui se aliquando exponit exercendi actum inualidum in materia Sacramentorum, aut iustitiæ.

7 Quarto: Quia Clericus coniugatus, si omnes conditiones habeat à iure requisiti, gaudet privilegio fori, etiam si illius omnino ignarus sit; & Doctor gaudet omnibus privilegijs, quæ Doctoribus sunt concessa, quamvis eorum notitiam

non habeat. Ergo, ut Privilegiato profit privilegium, non requiritur, vtius notitiam habeat, illudque acceptet, ideoque prodest à tempore concessionis

Quintò: Quia, si ante Tridentinum, duo habentes impedimentum dirimens, sponsalia contraxissent, & post concessam impedimenti dispensationem, affectu maritali se cognovissent, sponsalia illa in Matrimonium transissent, quamvis ignorassent, dispensationem fuisse concessam; per dispensationem enim impedimentum sufficienter fuisse sublatum; Sublato autem impedimento, copula affectu maritali habita, tunc satis erat, ut sponsalia in Matrimonium transirent; Ergo dispensatio, & consequenter etiam privilegium, prodest etiam ante quam quis illius notitiā habeat, illudque acceptet, & consequenter à tempore concessionis; cum ergo confessiones ab utroque Sacerdote auditæ fuerint, post licentiam, illis ab Episcopo concessam, fuerunt validæ, quamvis Sacerdotes, illius licentiæ legitimam notitiam nondum haberent.

NOTABILIA.

Aduertendum est primò: Non cuiusvis hominis gratiam vel beneficium appellari privilegium, sed illam solum, quæ à publica potestate conceditur. Privilegiū enim, ab alio, quam à Principe concedi non potest; nam vel est legis dispensativum, & in lege solus Princeps dispensare potest; vel est concessivum, & hoc alios obligare debet, ne Privilegiatum impediatur ab usu privilegij; hanc autem vim obligandi, ab alio, quam à Principe habere non potest, cum solus Princeps potestatem habeat obligandi.

Aduertendum est secundo; Privilegiū si sit legis dispensativum, concedi non posse nisi Subditis, quia soli Subditis, legibus Dispensantis obligantur. Si verò sit concessivum, concedi posse etiā non Subditis, quia est quædam donatio; hæc autem civili-

cuiuslibet fieri potest; esse tamen debet de materia Principi subiecta; quia Privilegium, respectu aliorum, habet rationem legis obligantis; Hoc autem non haberet, nisi esset de materia subiecta.

11 Aduertendum est tertio: Principem, de potestatis plenitudine, alicui etiam inuito, ac nolenti, privilegium concedere posse; qua enim repugnantia apparet in hoc, quod Pontifex, Excommunicatum etiam nolentem, absoluat; Clericum inuitum, ex iusta causa, ad Matrimonium habiliter; Illegitimam ad Ordines dispenset; & nolentem, à ieiunandi obligatione liberet? Ratio autem est; tum quia hæc impedimenta, sicut à solâ Pontificis potestate, ac voluntate introducta sunt, ita per illam solam auferri possunt, ac dispensari; Tum quia, sicut lex ferri potest etiam in inuitum, ita non est, cur in eundem ferri non possit etiam exemptio à lege, ac dispensatio, siue privilegium cum privilegium sit lex quædam priuata.

12 Aduertendum est quarto: Licet Princeps Supremus, privilegium concedere possit, etiam inuito, ac ignaro; nunquam tamen præsumi, illud sic concedere, nisi clarè constet; Tum quia rectæ gubernationi ita expedit, ne beneficia Principis contemnantur, dum nec indigentibus, nec petentibus conceduntur; Tum quia Princeps, licet possit, non tamen præsumitur, per suas leges velle Subditos obligare, nisi ab illis acceptentur. Ergo similiter, licet possit, non tamen præsumendus est, velle eosdem per privilegia, ac dispensationes, à legis obligatione eximere, nisi ab ipsis acceptentur. Tum quia privilegium est quædam donatio; Hæc autem, sine Donatarij acceptatione, non censetur completa, ac perfecta nec vllum habet effectum; Vnde privilegij concessio, semper censetur hanc tacitam conditionem imbibere, nisi ei resistas, vel modo illud acceptes. Tum denique, quia, si non requireretur acceptatio, non opus esset internam donationem Donatario manifestare

cum hæc manifestatio ordinetur solum ad acceptationem Donatarij. Cum ergo hæc requiratur, requiritur etiam acceptatio. Aduertendum est quinto; Ad perfectam, ac completam privilegij concessionem, non sufficere quamcumque illius notitiam, & acceptationem, sed requiri, vt Privilegiatus illud acceptet, vel per se, vel per Nuncium, aut Procuratorem, aut per Epistolam, qua privilegium petitur; hæc enim est acceptatio quædam anticipata, & sub conditione, (si Princeps concesserit.) Ratio autem est, quia privilegium, est quædam donatio; vt autem donatio valida sit, completa, ac firma, necessario requiritur acceptatio, vel ipsius Donatarij, vel alterius nomine ipsius; sic enim, & non aliter, voluntas Donatoris, ac Donatarij coniunguntur, & in vnum conueniunt; quæ voluntatum vnio, ad perfectionem, siue complementum donationis, imo & cuiuscumque contractus, necessario requiritur *L. 1 ff. de pactis*. Quo circa, si Tertius acceptet, nulla erit talis acceptatio, quia per illam voluntas Donatarij non coniungitur cum voluntate Donatoris. Acceptatio enim illa reputari nunquam poterit Donatarij, nec ei tribui; cū nomine ipsius facta non sit. Vt ergo privilegium completum sit, ac perfectum, requiritur ex parte Concedentis, vt ab eo intimetur Privilegiario, vel immediate, & per se, vel mediate, & per Epistolam, aut Nuncium; & ex parte Privilegiarij, vt ab eo similiter acceptetur, vel immediate, & per se, vel mediate per alium; sic enim solum, amborum voluntates coniunguntur, dum Donator dat Donatario, & hic acceptat à Donatore, in quâ coniunctione, privilegij, & cuiuscumque alterius contractus perfectio consistit. His positis,

RESOLUTIO I.

AD Casum Respondetur primò; Absolutiones à Cæsare datas, fuisse validas. *Sanch. l. 1. matr. disp. 6. n. 3. & 210. & 29. & l. 3. & l. 4. sum. c. 48. Reginald. l. 1. n. 104. Suarez lib. 8. c. 25. n. 13. Salas disput. 17. sect. 5.*

num. 30. concl. 2. Bonacina disp. 2. quest. 3. pun. 3. num. 5. Pasquez 1. 2. qu. 95. ar. 3. dis. 156. cap. 4. num. 30. Azor. tom. 1. lib. 5. cap. 3. quest. 7. & cap. 23. quest. vlt. Molina lib. 4. primog. cap. 2. num. 62. Sotus lib. 3. de iust. quest. 5. art. 3. & alij apud istos.

15 Probatum; Quia absolutiones datae fuerunt à Cæsare, postquam Nuncius, eius nomine, facultatem ab Episcopo concessam accepit; Ab eo autem puncto coepit facultas esse valida, efficax, & completa.

16 Primò: Quia cap. Si tibi absentem de preb. in 6. deciditur; Ius in beneficium, quod confertur absentem, ab eo non acquiri, donec ratam habeat collationem; Et Authent. quibus modis naturales efficiantur sui. §. Illud, collat. 7. habetur. Generaliter autem, in omnibus, qui per prædictos modos deducuntur ad ius legitimum, tunc hoc volumus obtinere, dum & filij hoc ratum habuerint. Vbi ostenditur, legitimatorem, absentem non prodesse, donec ad eius notitiam peruenerit, ab eoque acceptetur.

17 Secundò: Quia Donatio, ac promissio, ab eo tempore valet, & est completa, quo acceptatur à Donatario, vel ab alio, nomine ipsius; eo enim ipso datur unio voluntatum sufficiens ad valorem donationis, & ponitur conditio, sine qua Donans, in absentem, non censetur donare. Ergo etiam facultas confessiones audiendi, ab eodem tempore valet. Hac enim, cum sit priuilegium, est species quædam donationis.

RESOLUTIO II.

Respondetur secundò: Absolutiones 13 datas à Pompeio fuisse inualidas. Sanchez lib. 1. disp. 6. num. 3. & lib. 3. disp. 36. num. 7. & in summ. lib. 4. c. 48. num. 3. Bonacin. disp. 1. quest. 3. pun. 3. num. 5. Suarez lib. 8. c. 25. num. 15. Salas disp. 20 sess. 14. num. 109. & alij communiter.

Probatum; Quia absolutiones 19 datae fuerunt à Pompeio, antequam vel ipse, vel alius eius nomine, facultatem ab Episcopo concessam acceptaret. Ante hanc autem acceptationem, facultas non censetur integrè, ac completè concessa; censetur enim concessa non absolutè, sed solùm conditionatè, si acceptetur: Dispositio autem conditionata, ante impletam conditionem, nullum habet valorem; nihilque operatur; Sicut donatio conditionata, ante conditionis positionem, nihil valet, & ad nihil obligat, quia est solùm incompleta, ac imperfecta: imò simpliciter dici non potest donatio.

Neque obstat, quod Pompeius à Titio, 20 facultatem sibi ab Episcopo concessam esse, cognouerit. Nam, cum Episcopus, Titio vices suas non commiserit, non potuit hic Pompeio huiusmodi concessionem indicare nomine Episcopi, & consequenter nec Pompeius eam validè acceptare; Acceptatio enim essentialiter solùm donatorem respicit, & non alium, cum donatio ab eo solo immediatè, vel mediatè procedat, non ab alio. Sicut ergo, si Titius, absque Pompeij mandato, facultatem ab Episcopo illi concessam acceptasset, inualida fuisset acceptatio, quia reputari non posset Pompeij, eo quod nomine ipsius facta non esset; ita, cum idem Titius, non missus ab Episcopo, sed sua

sua spontè, Pompeio Episcopi concessionem nunciauerit, quamuis Pompeius eam acceptauerit, acceptatio fuit nulla, quia non fuit acceptatio concessionis ab Episcopo data, cum neque Episcopus, neque aliquis eius nomine, Pompeio, vel alicui vices gerenti, eam manifestaverit.

OBIECTIONUM SOLUTIO.

21 **A**D rationes autem initio propositas Respondetur; Ad primam; Privilegium, quoad valorem, pendere quidem principaliter à voluntate Concedentis, dependenter tamen semper à Privilegii acceptatione, tanquam à conditione, sine qua Concedens in absentia, privilegium concedere non censetur; Quamuis enim Princeps Supremus, de potestate absoluta, privilegium concedere possit etiam inuito; hoc tamen modo, illud de facto nunquam concedere præsumitur, nisi clarè constet, ut patet ex dictis.

22 Ad secundam; Privilegium, in eo solum æquiparari Legato, quod utrumque servandum sit; privilegium quidem, siue Principis voluntatem, tanquam legem generalem; testamentum verò, siue voluntatem Testatoris, tanquam legem privatam. Cum hoc autem fiat, quod Privilegium, ad sui valorem diversas condiciones requirat, ac testamentum; Nam testamentum, Testatoris morte firmatur, privilegium verò acceptatione Privilegii.

23 Ad tertiam: Per prorogationem iurisdictionis, non acquiri novam iurisdictionem, sed antiquam continuari; Ad continuationem autem sicut non requi-

ritur nova voluntas, & acceptatio; ita non requiritur nova notitia. Adde quod continuatio iurisdictionis, est quid accessorium ipsi iurisdictioni. Accessorium autem acquiri potest etiam ignoranti, dummodo principale non ignoretur, quia accessorium indirectè solum, & quasi per quandam naturalem consecutionem, acquiritur.

Ad quartam; Privilegii notitiam, & 24 acceptationem requiri in Privilegiato directo, & per se, non vero in Privilegiato per accidens, & indirecto, quales sunt Clericus coniugatus, Doctor, & similes; huiusmodi enim privilegia; primò, directè, & per se concessa sunt Communitati, vel Statui; secundario verò solum, & per accidens, singulis in illà Communitate existentibus, & quandiu solum in illà existunt, & sunt eius pars. Non ergo mirum, si ab his etiam ignorantibus, & non acceptantibus participentur, quia per quandam solum consequentiam, & necessariam illationem, privilegia, in his personis etiam ignorantibus, ac non acceptantibus, sequuntur; ut docent *Suar. lib. 8. cap. 25. n. 7. Henriquez lib. 11. matr. cap. 3. num. 6. Sanchez lib. 8. disp. 26. num. 6.*

Ad quintam: Negatur dispensationem 25 in eo casu, fore validam; Cum enim concedatur, sicut & reliqua privilegia, sub conditione, si acceptetur; nunquam censetur integra, efficax, & completa, nisi posita acceptatione. In eo autem casu nulla intercessisset acceptatio.

COROL.

COROLLARIA.

26 **C**olligitur ex dictis primò; Gesta, quæ Priuilegiarius facit, postquam per Nuncium, vel Procuratorem, priuilegium acceptauit, esse valida, quamuis ipse, priuilegij concessionem ignoret; quia priuilegium, statim ac est acceptatum, incipit esse validum; Vnde si alicui existenti in Gallia impedimentum dirimens habenti, concederetur Romæ dispensatio, eiusque Procurator illam acceptaret, & ipse interim, sub probabilitate obtentæ dispensationis, quamuis ignarus, Matrimonium contraheret, peccaret quidem, quia exponeret se periculo inualidè contrahendi; validè tamen contraheret, quia verè impedimentum esset sublatum, ideoque nec afficeretur excommunicatione, si lata esset contra Matrimonium contrahentes in gradibus prohibitis: idemque dicendum est de iurisdictione, Absenti concessa, ad absoluendum, & de quocumque alio priuilegio. *Sanchez lib. 2. sum. cap. 48. num. 7. contra Vasquez 1. 2. disp. 156. cap. 4. n. 31. & Suarez lib. 8. cap. 25. num. 25.*

27 Secundò: Etiam priuilegia dispensatiua iuris communis, ab eiusque obligatione eximentia, valere à tempore, quo à Nuncio, vel Procuratore fuerunt acceptata, quamuis Principalis, ante eius notitiam, per accidens, licitè eis uti non possit; sicut Matrimonium contractum per Procuratorem, validum est, & ad licitum copulæ vsum ordinatur, quamuis Principalis, per accidens, eo licitè uti non possit, donec perfectam illius notitiam habeat; Et vniuersaliter qualibet donatio per procuratorem acceptata, ius tribuit Donatario vtendi

re donatà, quamuis Donatarius, per accidens ea licitè uti non possit, quandiu donationem ignorat. Quia Princeps, per priuilegiū, intendit à legis obligatione eximere solum per se, & ex vi priuilegij, sicut per legem intendit obligare solum per se, & ex vi legis; hoc autem totum fieri potest, etiam si Priuilegiarius, per accidens, hanc exemptionem ignoret, & Subditus obligationem; ad ea enim, quæ sequuntur per accidens, Princeps non attendit. Sicut ergo lex legitime promulgata, quantum est ex se, ligare potest ignorantes, quamuis ipsi per accidens, ratione ignorantia, ab obligatione excusentur; ita priuilegium legitime intantum, & acceptatum, à legis obligatione eximere poterit ignorantes, quantum est ex se, licet ipsi per accidens, ratione ignorantia, non eximantur. *Sanchez lib. 4. sum. cap. 4. num. 9. Bonacina disput. 1. quest. 3. pun. 3. num. 15.*

Tertiò: Non solum validè, sed etiam licitè assistere posse Matrimonio Sacerdotem, qui à viro fide digno cognouit, eius Procuratori ab Ordinario, vel Parocho, concessam esse assistendi licentiam. Tum, quia licentia fuit valida à tempore, quo illam eius Procurator acceptauit. Tum quia, sic assistendo, nulli morali periculo irritationis matrimonium exponit.

Quartò: Non solum priuilegia gratiosè concessa, ad sui valorem requirere acceptationem, sed etiam remuneratoria; & quæ conceduntur in præmium meritorum. Tum quia, ideo gratiosè concessa, ad sui valorem requirunt acceptationem, ne priuilegia Principis vilescant, repellantur, ac contemnantur; Hæc autem ratio,

ratio, æquè militat in priuilegijs remuneratorijs; Nam hæc etiam repellere possunt, ac contemni, tanquam sibi non conuenientia, nec meritis digna; Si ergo, in illis requiritur acceptatio, requireretur etiam in istis. Tum quia, sola acceptatio, quæ fundatur in dignitate, ac merito operis, est nimis remota, ac confusa; ex illà enim ad summum sequitur, aliquem velle præmium opere dignum, non autem velle hoc potius, quam illud; alioquin acceptare cogeretur aliquando præmium meritis inæquale, nec illi fortè conueniens; Cum ergo illi tale determinatum præmium offertur, requiritur acceptatio. Tum denique, quia, sicut Princeps, non censetur intentionem habere faciendi gratiam inuito ac nolenti, ita non præsumitur, velle inuitum, ac nolentem remunerari. *Suar. lib. 8. cap. 25. nu. 18. contra Bonac. num. 15. & alij apud ipsum.*

30 Quintò; Priuilegia, ante acceptationem, nullum prorsus habere effectum; Licet enim beneficium, à Superiore semel Absenti collatum, etiam ante acceptationem reuocari amplius non possit, sed expectari debeat consensus illius cui est collatum, vt habetur *cap. Si absenti; de præbend. in 6.* Hoc tamen oritur, quia Superior, ex officio, beneficium conferre tenetur, ideoque postquam semel conferendo, functus est munere suo, collationem amplius reuocare non potest. At Princeps, non tenetur beneficia concedere, sed concessio est quædam liberalis donatio; Hæc autem, quamdiu à Donatario acceptata non est, reuocari semper potest à Donatore. Adde, quod Princeps, reuo-

R. P. Beati Lib. II.

care potest Prouinciæ alicuius gubernationem etiam postacceptationem Gubernatoris, & Priuilegium, etiam postquam est à priuilegiario acceptatum. Ergo à fortiori reuocare hæc omnia poterit, ante eorum acceptationem. *Suar. num. 7. Bonacina num. 12. Sanchez. lib. 3. disp. 36. num. 4.*

Sextò; Priuilegium, ad sui valorem 31 non requirere notitiam, & acceptationem eorum, in quorum damnum cedit; cum enim alicui priuilegium conceditur, ne ab Episcopo excommunicari possit, non requiritur, vt Episcopus, illius notitiam habeat, illudque acceptet, sed fatis est, quod à priuilegiario acceptetur. Ratio autem est, quia hoc non est priuilegium respectu Episcopi, sed solum respectu illius, cui conceditur. Si tamen, per illud, reuocaretur ius quasitum Tertio; tunc requireretur notitia Tertij, quia Princeps non præsumitur velle priuare aliquem inscium iure suo; hoc enim esset bono communi, ac suauis gubernationi contrarium. *Suar. cap. 25. num. 28.*

Septimò; Priuilegium, ad sui valo- 32 rem non requirere scientiam, & acceptationem eorum, in quorum cedit utilitatem solum indirectè; Cum quis enim dispensationem obtinet in affinitate, aut alio impedimento communi cum puellâ quam ducere intendit, puella etiam censetur dispensata, quamuis sit huius dispensationis omnino ignara, nec dispensationem acceptauerit. Ratio autem est; Tum quia, hoc priuilegium conceditur puellæ solum indirectè; Tum quia, dispensatio puellæ, est

Hh neces-

necessariò connexa cum dispensatione Titij. Ergo, eo ipso, quod dispensatur Titius, ipsa etiam censetur dispensata; Dispensatio enim, semper extenditur ad necessariò connexa; unde non opus est, vt ipsa etiam consentiat, & dispensationem acceptet. Sanchez lib. 8. disp. 26. num. 6.

QVAESTIO LI.

Quanam sit causa Priuilegij executiua.

C A S V S.

TITIVS, Diocesis Tolosanae, cum Bertà in tertio gradu consanguinea, Matrimonium contrahere volens, dispensationem à Sede Apostolica obtinuerat, Episcopi Vicario directam. Vix autem dispensationis litera Tolosam venerant, cum Capitulum, mortuo Episcopo, more solito, proprium Vicarium constituit. Huic ergo Titius literas exhibuit, obtentaque ab eo dispensatione, Matrimonium contraxit. Quæritur; Vtrum dispensatio fuerit valida, & consequenter Matrimonium inde securum.

SVMMARIVM.

- 1 Titius, Diocesis Tolosanae, cum Bertà in tertio gradu consanguinea, Matrimonium contrahere volens, dispensationem à Sede Apostolica obtinuerat, Episcopi Vicario directam. Vix autem dispensationis litera Tolosam venerant, cum Capitulum, mortuo Episcopo, more solito, proprium Vicarium constituit. Huic ergo Titius literas exhibuit, obtentaque ab eo dispensatione, Matrimonium contraxit. Quæritur; Vtrum dispensatio fuerit valida, & consequenter Matrimonium inde securum.
- 2 Dispensatio à Vicario Capituli expedita, videtur nulla.
- 3 Solus Episcopi Vicarius eam expedire poterat.
- 4 Sicut commissiones facta Legato, ab eo solo expediri possunt.
- 5 Vicarius Capituli, non est Vicarius Episcopi.
- 6 Quot modis, committi possit facultas dispensandi.
- 7 Ad quos dirigantur Commissiones, Sede vacante.
- 8 Dispensatio à Vicario Capituli expedita, fuit valida.
- 9 Dignitas Vicarij, ex mente Pontificis habet Successorem.
- 10 Vicarius Capituli, est capax delegationis.
- 11 Hac dispensatio, conceditur in gratiam dispensandi.
- 12 Cur dignitas Vicarij Successorem habeat.
- 13 Cur dignitas Legati Successorem non habeat.
- 14 Vicarius Capituli, verè est Vicarius Episcopi.
- 15 A Vicario Capituli expediri possunt dispensationes Officiali Diocesano commissa.